

Майже дві тисячі сухпайків сформували волиняни арміяцям

Уволонтерів та активістів «Самооборони Волині» вихідних немає — щонеділі вони складають сухпайки. Так, минулої неділі, 14 грудня, було підготовлено 100 сухих пайків — по 50 великих і малих. А 11 грудня минуло рівно чотири місяці, як була складена перша партія таких харчових наборів. За цей час було зібрано 1875 сухпайків. Залежно від потреб, вони постійно чимось доповнюються. Цього разу вкладали в кожен пам'ятку про переохолодження. Вже розпочали збирати продукти для наступного сортування.

Окрім сухих пайків, цими вихідними склали 50 новорічних наборів цукерок, щоб на День святого Миколая відправити для бійців АТО. Також зібрали 200 штук енергетиків (набори 3 в 1). Вже найближчими днями їх передадуть снайперам на Схід. Продукти й інші компоненти, потрібні для формування сухпайків, можна принести у штаб «Самооборони Волині» за адресою: м. Луцьк, просп. Перемоги, 14 (2-й поверх). Або перерахувати кошти на картку «Приватбанк» 5168742017694435 (гривнева) на ім'я Чуриков Сергій Борисович.

Україні потрібно \$10 мільярдів термінової фіндопомоги

Про це повідомив заступник глави Адміністрації Президента Валерій Чалий. «Без підтримки МВФ, без додаткових ресурсів сьогодні подолати ті фінансові розриви, які можуть виникнути, фактично неможливо. Я би зараз не говорив про розмір — він ще буде визначатись, але це з десяток мільярдів доларів, інакше вирішити питання буде дуже складно», — сказав він. Чалий наголосив, що наразі йдуть переговори із МВФ, США та ЄС і «питання не в бажанні виділити допомогу, а в аналізі визначення її розмірів і часу надання».

95

стільки мільйонів гривень Україна щодня витрачає на національну безпеку й оборону. Про це сказав Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

Медведев перекриє доступ українським заробітчанами до Росії

З 1 січня 2015 року Росія введе обмеження для українців, які приїжджають на роботу. Пише російський прем'єр у своїй статті для «Независимой газети». «Строго будемо ставитися і до дотримання термінів перебування в нашій країні — 90 днів протягом півроку. Раніше було достатньо виїхати і знову в'їхати, щоб працювати наступні три місяці. Тепер до таких «мандрівників» прикордонники ставитимуться з підвищеною увагою».

Три тижні в полоні у

Лучанин Юрій Лукашук розповів «Відомостям» про пережите на фронті й у

Лучанин Юрій Лукашук три тижні провів у полоні в сепаратистів на Сході. 14 вересня його та ще 73 чоловік обміняли, так хлопець потрапив на свободу. Вже пройшов курс реабілітації у Луцькому військовому госпіталі й повернувся до служби, але цього разу не на передову, а в обласний військкомат.

Юрій був мобілізований 9 квітня. Служив у 3-му батальйоні 51-ї бригади кулеметником. Опанувати військову справу, каже, йому було не важко, адже те, чого навчили, коли проходив строкову службу в 2006–2007 роках, ще не забулося.

— Після Володимира-Волинського нас відправили на Рівненський полігон, а потім — на Схід, — розповідає про свій воєнний шлях Юрій. — Спочатку були під Успенівкою (село в Донецькій області. — Авт.), днів чотири, до 23 травня. Потім, як під Волновахою наших розбомбили, нас відвезли у Миколаїв на полігон «Широкий Лан» — приблизно місяць там тривали навчання. Опісля потрапив у Луганську область під Кременну (місто на Слобожанщині. — Авт.), по тому було Смолянинове (Новоайдарський район Луганщини. — Авт.), потім — блокпост, що на роздоріжжі Лисичанська та Северодонецька. Там спочатку сепаратисти мали блокпост, але ми його «приватизували». Після цього нас перекинули у Донецьку область: Комунарівка, згодом — Новокатеринівка та Дзеркальне — наша кінцева точка... Ось такий був «тур» по Україні.

Видно, що Юрію важко розповісти про ті події, однак вони, напевно, чітко закарбувалися у його пам'яті.

— 24 серпня, на День Незалежності, нас розбомбили вщент, — продовжує хлопець. — Снаряд потрапив у склад із боеприпасами, вони почали детонувати, все згорі-

ло. І 25-го зранку в нас уже нічого не було, крім кулемета, автомата, кількох гранат. І тут російські танки пішли.

— А підкріплення?

— Сказали, не буде, — відповідає Юрій. — Нам комбриг наказав відступати, коли танки вже були під носом, корівники, де ми жили, знесли. Ми розбилися на групи — і хто куди. Були пацани, які дійшли до своїх. Наша ж група з 21-го чоловіка — ні. Відступали в останній момент, треба було ще річку перейти, щоб пробитися вперед, хтось не встиг. Тим, кого взяли на місці, не повезло, бо їх заставили збирати наших загиблих і там, у Дзеркальному, хоронити.

— Тоді багато загинуло?

— Точних даних ніхто не знає, — опускає очі. — Ми пройшли кілометрів зо тридцять і попалися російським десантникам, а саме псковським, — продовжує свою розповідь боєць. — Із нами вони майже не говорили, тільки забрали документи, телефони. Досі наші військові квитки і паспорти в «ДНР». Правда, паспорти вже поновлювали, а військові — ще у процесі. Добу нас тримали, а потім продали у Сніжне «деєнерівцям», і там ми були три тижні, поки, відповідно до Мінських договорів, нас не обміняли, але тільки рядовий склад — сержанти й офіцери ще досі там.

Юрій розповів, що полонених тримали в дворі міськквдділу міліції Сніжного, оскільки камери у приміщенні вже були заповнені, то їх «селили» в гаражі. 55 чоловік жило у гаражі 6 на 8 метрів. Щоб не спали на цементі, привезли їм якісь старі двері. Пізніше, через тижнів два, дали дошки, щоб збили нари. Їсти давали двічі на день, але це важко назвати їжею: черпак води і жменя каші, а ввечері — скибка хліба. Загалом на території було до 200 полонених.

— Телевізор нам навіть постави-

ли, щоб дивилися російські новини, але Росія не тягнула, показував тільки «1+1», — веде далі Юрій. — Кожен день ходили на «роботу»: розбирали приміщення їхньої податкової, яке розбомбили, місто прибирали, замітали, наводили порядки. Сажали в автобус, вивозили. Ось, кажуть, сьогодні ваша задача або розбирати податкову, або замітати. Вони по боках із автоматами, а ми з віниками, лопатами, граблями.

— А не пробували з ними говорити, все ж таки це також українці, одна нація, одна земля? — перепитую Юрія.

— В кого зброя, той правий, — пояснює хлопець. — «Деєнерівці» казали: «Донець, Крым — ісконно русская територія. Хрущів вам когда-то подарил по дурости. Чего сюда пришли? Валите на свою Україну, бандери, фашисты, каратели!».

— Ви працювали на роботах у місті, значить, бачили цивільне населення. Як воно ставилося до вас? — продовжуємо розмову.

— Хто як. Хто матами крив, хто підходив запитати домашню адресу, щоб написати чи передзвонити рідним, по-різному було. Але телефони нам приносили раз чи два на три дні, щоб ми повідомляли додому, що живі-здорові.

— Пораненням у полоні надавали допомогу?

— Вони жили окремо, там їх ніби перев'язували, — веде далі боєць. — Офіцери також в іншому гаражі, але на роботі не ходили, їх забирали на «надважливі» завдання: «парад ганьби», розмінування. Пам'ятаю, як узли артилеристів у полон, то їх відразу возили по місту і казали: «Ось хто розбомбив ваші домівки». Йшов старший чоловік, до нього звернувся: «Дед, подивися, цей стріляв по твоєму будинку». «Дед» не думаючи палицею як ударив того артилериста, що той струс мозку отримав. Ну і, звичайно, доброволь-

цям погано у полоні.

Юрій пригадав ще один жахливий момент, коли однієї ночі їх розбудили, вивели на майданчик, де на асфальті лежав закривавлений непритомний чоловік, але не військовий.

— Оце, кажуть, мародер, ми його зловили, коли ходив по покинутих хатах і крав. Наручниками до

І стане шлюз туристичним об'єктом

Ратнівське міжрайонне управління водного господарства розпочало відновлення найстарішого шлюзу на Прип'яті — дерев'яної водоскидної споруди Білоозерської водоживильної системи Дніпро-Бузького каналу. Цей важливий гідротехнічний об'єкт розміщений біля села Почапи Ратнівського району. Ним вода з ріки Прип'ять самопливом через систему каналів і трьох озер (Святого, Волянського та Білого) надходить у шлюзи ДБК у межиріччі річок Піна та Мухавець, забезпечуючи судноплавне сполучення між Києвом і Брестом.

Споруда цікава тим, що зведена за тими ж технологіями, що і в часи, коли будувався Дніпро-Бузький (до 1939 року — Королівський) канал, тобто понад два століття тому. Оскільки

На ріці Прип'ять реставрують найстарішу на Волині гідроспоруду

вона становить історичну цінність, було вирішено залишити її в первісному вигляді. Поблизу дерев'яного шлюзу в 2012 році почали зводити і сучасний із бе-

тону. Однак через брак коштів об'єкт на невизначений час консервували. Тим часом старий шлюз струхлявіє і в повній мірі не витримає натиску води. А це загрожувало б підтопленням чотирьох сіл і кількох тисяч гектарів сільгоспугідь.

При завершенні ж капітальної споруди сусідня дерев'яна стане одним із об'єктів туристичного маршруту по ріці Прип'ять.

Фінансування робіт проводиться з державного бюджету. Об'єкт планують здати в експлуатацію до кінця поточного року.

Микола ЯКИМЕНКО

Перевірте правильність оформлення переплати!

На абонементі повинен бути проставлений відбиток касового апарата. При оформленні переплати (перерахування) без касового апарата на абонементі проставляється відбиток календарного штемпеля відділення зв'язку. У цьому випадку переплатнику виставляється абонемент з квитанцією про оплату вартості переплати (перерахування).

Переплатник із сплачених ним коштів за переплату доручає Розповсюдженню сплатити Видавцю суму в розмірі виваженої вартості переплаченого видання на умовах і в строки, визначені Розповсюдженцем.

/Ліппис переплатника (фізичної особи або керівника юридичної установи, завірений печаткою)/

ТОВ «Інпрес»